

EL LLENGUATGE

Malaguanyat

En castellà existeix el verb «malograr», el participi passat del qual és sovint usat com a adjectiu: «malogrado». No tenim, en català, cap verb de formació semblant que sigui l'equivalent d'aquest verb del castellà, però sí que tenim un adjectiu que correspon exactament a la seva forma del participi passat: malaguanyat.

«Malograr» i «malograt» han aconseguit, poc o molt, d'introduir-se a la nostra expressió col·loquial, i fins i tot els trobariem en la lletra, si no impresa, escrita. Però no hi ha cap raó que hi justifiqui la seva presència. Ja hem recordat —car no la ignora ningú— l'existència del nostre adjectiu malaguanyat que significa, tal com el «malogrado» del castellà, «mort o perdut prematurament», i que solem aplicar a qui una circumstància adversa —com ara la mort— no permet que realitzi allò de bo que en podiem esperar. També, a més, fem servir malaguanyat significant «no aprofitat»: Malaguanyats esforços.

Pel que fa al verb «malograr» el seu sentit és correntment expressat, en llenguatge correcte, per verbs com ara desapropitar, frustrar, perdre, esguerrar, fer malbé, etc., que poden aplicar-se en diversos casos. Així, podríem recórrer a desapropitar, frustrar o perdre parlant d'una ocasió, d'un propòsit, etc.: Van desapropitar (o perdre) aquella ocasió. Es van frustrar els nostres propòsits. Parlant d'una feina podríem dir que la van esguerrar. I d'una persona hi escauria, potser, la locució fer malbé: Anava prou ben encaminat però es va fer malbé. A part, és clar, d'aquelles altres solucions que, certament, és possible de trobar.

ALBERT JANE